513

А сияйната й свежа красота привличаше очите на мнозина, и не малко сърца тайно въздишаха по младата съпруга на стария цар... И тази мисъл го разяждаше като скрита отрова.

В книгата за Нибелунгите той бе чел разказ за живота и смъртта на Зигфрид, за слабото място, което има всеки витяз. И горчива усмивка бе свила устните му в недоволство от самия себе. И той имаше своето тайно, уязвимо място. Слабостта към Ирина.

Натраплива мисъл упорито го гризеше ден и нощ. Защо, защо не бе послушал на времето брата си. На змията не се откъсва езика. Смазва се главата... Дорде Тодор Комнен беше жив, сърцето му нямаше да престане да храни коварство. Късни разкаяния гризяха вечно будната ~~му~~ Исаакиевата съвест.

„Защо не влязох в Цариград след победата при Клокотница...

Защо оставих Мануила за наместник в Тесалоника, а не укрепих по-здраво този край без ромейско посредничество...

Защо, защо не послушах Александра...

Защо пуснах Тодор Комнен да се върне в земите си... Защо сам си забих този трън в сърцето..."

Но никой не знаеше скритите скърби и грижи на великия цар. Във въображението на народа си той израстваше като образ, който съчетава всички качества, всички добродетели, всички благополучия. Затова сега очите на рицарите непрестанно се отправяха с нескрито възхищение към човека, за когото мълвата разнасяше най-чиста слава.

Защото нямаше ~~по-велик християнин~~ благороден човек, по-мъдър ~~господар~~ управник, по-мощен ~~цар~~ владетел от българския венценосец. В никоя страна людете не се радваха на толкова блага, на толкова правдини, на толкова справедливост, както в България. И Бодуен тайно въздъхна, клъцнат от завист към тоя, който бе постигнал всичките си блянове, докато той трябваше сега тепърва да почне тежката борба на своя живот. Тук оставаше една богата страна, препълнена с храни, злато, доби